

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **V. F.**, bytem Z., P. IV 5302, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2012, č.j. 2901/1.03/12/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 7.9.2012, č.j. 2901/1.03/12/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 20.6.2012, č.j. 7721/9.30/12/14.3-RZ, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 7.9.2012, č.j. 2901/1.03/12/14.3, kterým jí byla snížena pokuta uložená předcházejícím prvostupňovým rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně č.j. 7721/9.30/12/14.3-RZ ze dne 20.6.2012; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrzeno a odvolání zamítnuto.

I. Podstata věci

Žalovaný potvrdil závěr Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně a uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že umožnila výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1 tohoto; žalobkyně podle žalovaného dne 23.4.2012 umožnila A. B. vykonávat závislou práci v prodejně textilu „Vanessa“ na adrese T.G.Masaryka 6, Zlín bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí původní výši uložené pokuty snížil z částky 300 000 Kč na částku 250 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

Žalobkyně namítá, že závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ze zjištěného skutkového stavu pouze vyplývá, že nedošlo po příchodu na pracoviště dne 23.4.2012 k podpisu písemné dohody o provedení práce. Rovněž odmítá závěr, že by byla dohoda sepsána účelově. Poukazuje na to, že ještě v týž den tato dohoda podepsána byla. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by umožňovala nelegální práci. Nepředložení požadované smlouvy (dohody) na výkon práce A. B. tak mohlo být podle žalobkyně sankcionováno jen pořádkovou pokutou podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“).

Další argumentace žalobkyně směřuje k výši ukládané pokuty. Žalobkyně má za to, že pokuta uložená ve výši 250 000 Kč za formální pochybení je protiústavní a navrhuje, aby soud tuto otázku předložil Ústavnímu soudu k posouzení. Ve své argumentaci dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 ve věci sp. zn. 1 As 9/2008, podle něhož je správní orgán povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele i tehdy, pokud je podle osoby pachatele zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, ačkoli zákon tento požadavek výslovně nestanovuje.

Z výše uvedených důvodů se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a rekapituluje zjištěný skutkový stav. Spolu s tím poukazuje na to, že podle § 77 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), musí být dohoda o provedení práce uzavřena písemně pod sankcí její neplatnosti. V době provádění kontroly však podle žalovaného tato dohoda neexistovala.

K výši ukládané pokuty žalovaný uvádí, že přihlédl k osobním a majetkovým poměrům žalobkyně a snížil tak výši ukládané pokuty na spodní hranici.

Žalovaný navrhuje, aby soud tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v rámci žalobních bodů, jak je uplatnila žalobkyně v podané žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Pokud jde o absenci písemné smlouvy či dohody, jež by byla mezi žalobkyní a A. B. v době zahájení kontroly uzavřena, tu má zdejší soud za prokázanou. Podstatný je v této otázce pro soud obsah záznamu o zahájení kontroly ze dne 23.4.2012, kde je v bodě VI. uvedeno, že v místě kontroly nebyly předloženy kopie dokladů prokazující existenci pracovněprávního vztahu, což ani žalobkyně zpětně nezpochybňovala (ani ve správním řízení, ani nyní v řízení před zdejší soudem), přitom ani A. B. se nedovolávala skutečnosti, že by takové listiny (ve formě smlouvy či dohody) existovaly mimo místo kontroly. Jestliže A. B. podle jejího vyjádření zachyceného v záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 23.4.2012 „...momentálně nemá se žalobkyní uzavřenou pracovní smlouvu ani dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti...“, pak tomu zdejší soud rozumí právě tak, že žádné takové písemné ujednání (ať už ve formě pracovní smlouvy či ve

formě dohody o pracovní činnosti nebo o provedení práce) do té doby mezi žalobkyní a A. B. nevzniklo. Přestože soud může chápat okolnosti provádění kontroly, přitom vnímat může i význam „momentu překvapení“, není rozumného důvodu, aby v případě, že by A. B. se žalobkyní písemnou pracovní smlouvu nebo dohodu, na jejímž základě práci pro žalobkyni vykonávala, uzavřenu měla, tuto skutečnost zřetelně popírala.

Skutečnost, že žádná taková písemná smlouva nebo dohoda v době provádění kontroly účinná nebyla, potvrzuje i vyjádření A. B. zachycené v bodu 15. („Doplňující dotazy“), z něhož se podává, že až v okamžiku zahájení kontroly si A. B. povšimla, že *„dohoda je vypsána na období od 11.4.2012 do 18.4.2012“* a ona *„sama nechápe, proč je dohoda vyplněna na tak krátkou dobu“*.

Dalším podkladem rozhodnutí, z něhož lze v kontextu s právě uvedenými skutečnostmi bezpečně učinit skutkové zjištění, že v době zahájení kontroly žádná taková písemná smlouva či dohoda účinná nebyla, je poskytnutí informací žalobkyní coby zaměstnavatelkou ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce ze dne 27.4.2012, kde žalobkyně sama připustila, že s A. B. neměla v době kontroly *„zcela vypsanou“* dohodu o provedení práce, a to ani tu, která se týkala období od 11.4.2012 do 18.4.2012.

Za situace, kdy v době zahájení kontroly (dne 23.4.2012) byla A. B. „vyplňována“ dohoda týkající se období od 11.4.2012 do 18.4.2012, pak lze uzavřít, že A. B. neměla se žalobkyní řádně uzavřenou písemnou smlouvu ani dohodu nejen v době kontroly, kdy činnost pro žalobkyni v prodejně nepochybně vykonávala (tj. dne 23.4.2012), ale ani v období předešlém (od 11.4.2012 do 18.4.2012), ve vztahu k němuž lze z kontextu vyjádření A. B. a žalobkyně dovozovat, že A. B. obdobnou činnost v prodejně pro žalobkyni vykonávala.

Pak tedy dává zdejší soud zapravdu žalovanému, že na dohodu, která je uzavírána až v průběhu kontroly „narychlo“, lze hledět jako na dohodu účelově „vyplňovanou“ (z pohledu jejího vzniku tím ovšem nikoli „uzavíranou“, což je však z pohledu posouzení věci bezvýznamné).

Potud tedy zdejší soud musí v podstatných otázkách zjištěného skutkového stavu se žalovaným souhlasit. Pokud se však týká hodnocení takto zjištěného skutkového stavu, tu již zdejší soud žalovanému zapravdu nedává.

Podle § 77 odst. 1 zákoníku práce dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti musí být uzavřena písemně; jedno vyhotovení této dohody zaměstnavatel vydá zaměstnanci.

Zákoník práce tedy stanovuje obligatorní písemnou formu pro všechny druhy smluv a dohod zakládajících pracovněprávní vztah. V případě vztahu žalobkyně a její pracovnice (A. B.) tedy musely mít dohody o provedení práce písemnou formu.

Zároveň však zdejší soud poukazuje na znění § 20 odst. 1 zákoníku práce, který upravuje následky nedodržení písemné formy. Nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda smluvních stran, je neplatný, ledaže smluvní strany tuto vadu dodatečně odstraní.

Podle § 20 odst. 2 zákoníku práce nebyl-li právní úkon, jímž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah (§ 3 zákoníku práce), učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon, je možné se neplatnosti dovolat, jen nebylo-li již započato s plněním. Podle § 3 věty druhé zákoníku práce jsou přitom základními pracovněprávními vztahy pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Ačkoli tedy právní úprava v § 20 odst. 1 zákoníku práce obecně zakládá absolutní neplatnost úkonu, který nesplňuje zákonem požadovanou formu, v § 20 odst. 2 zákoníku práce je stanovena speciálně pro zákonem vyjmenované úkony, kterými jsou mimo jiné úkony, jimiž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah, neplatnost relativní. Tato neplatnost je limitována počátkem plnění z takové smlouvy či dohody. Pokud se v tomto případě jedna ze smluvních stran této neplatnosti nedovolá ještě předtím, než je podle dohody plněno, hledí se na ni jako na smlouvu či dohodu platnou, přestože tu existuje zákonný požadavek písemné formy.

V době konání kontroly dohoda o provedení práce písemně sepsána nebyla. Tím, že žalobkyně neměla s A. B. uzavřenou dohodu v písemné formě, porušila § 77 odst. 1 zákoníku práce.

Ze zjištěných skutečností totiž zdejší soud dovozuje, že A. B. pro žalobkyni fakticky pracovala a že její práce měla charakter práce závislé.

Závislou práci definuje zákoník práce v § 2 odst. 1; jde o práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Všechny tyto znaky závislé práce pokládá zdejší soud za prokázané, neboť A. B. konstantně uváděla, že „...*pro paní F. (tj. žalobkyni) pracuje...*“ (bod 1. záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 23.4.2012) „...*od začátku roku 2011...*“ (bod 2. téhož záznamu) jako „...*prodavačka textilu...*“

(bod 3. téhož záznamu), přitom je „...v práci podřízená paní F., která jí také přiděluje úkoly a kontroluje její práci...“ (bod 5. téhož záznamu), jíž také odpovídá za výsledek své práce (bod 6. téhož záznamu), evidenci pracovní doby, kterou ji stanovuje žalobkyně (bod 7. téhož záznamu), vede jak A. B., tak sama žalobkyně (bod 8. téhož záznamu), přitom podkladem pro výplatu odměny v dohodnutém termínu (vždy na konci pracovního dne) je evidence odpracované doby (body 9. a 10. téhož záznamu) a v době, kdy v prodejně žalobkyně pracuje A. B. jako „...prodavačka textilu...“ (seznam kontrolovaných osob, jejichž totožnost byla ověřena – příloha k uvedenému záznamu), tam nepracuje nikdo jiný (bod 12. uvedeného záznamu).

Takový způsob spolupráce potvrzuje i sama žalobkyně v poskytnutí informací ze dne 27.1.2012; nepopírá, že by pravidla práce A. B. pro žalobkyni mezi nimi byla sjednána, „dohodu“ pokládá za typ formuláře, který v té době nebyl „...úplně vypsáný...“, přitom potvrzuje, že pracovní doba je zaznamenávána a mzda je dohodnuta podle odpracovaných hodin (body 7. a 9.).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí kvalifikoval skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit, podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti jako umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 tohoto zákona.

Zákon o zaměstnanosti „nelegální práci“ v § 5 písm. e) bodu 1 nově (od 1.1.2012) rozumí *výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah*. Z důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým byl zákon o zaměstnanosti s účinností od 1.1.2012 novelizován (www.psp.cz), přitom plyne následující odůvodnění nově kodifikované definice nelegální práce: „...Práci, která má být podle svých znaků závislé práce vykonávána v pracovněprávním vztahu, vykonávají fyzické osoby buď jako osoby samostatně výdělečně činné, nebo na základě většinou písemných smluv podle občanského nebo obchodního zákoníku. Z tohoto důvodu nepodléhají právní ochraně zaměstnanců podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákoník práce"), a navíc v těchto případech dochází k významným únikům v oblasti pojistného i daní...“. Cílem kodifikace nové (ve vztahu k předchozí definici zpřesňující) definice nelegální práce tak zjevně bylo zabránit obcházení zaměstnání formou výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo uzavíráním občanskoprávních smluv, aniž by jí nadále nebylo lze rozumět také „práci načerno“.

Nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti má být tedy chápána jako práce, jež má ve skutečnosti charakter závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce, ovšem dochází k obcházení zákona, neboť mezi osobami, jejichž vztah vykazuje znaky zaměstnávání (závislé práce), nevzniká pracovní poměr či pracovněprávní vztah mimo pracovní poměr (na základě dohod o práci vykonávané mimo pracovní poměr), nýbrž je takový vztah upravován ujednáními občanskoprávními (obchodními), nikoli však ujednáními podle zákoníku práce, popř.

není upraven nijak – a jde tak jednoduše o „*práci načerno*“ bez sjednání pravidel nesoucích znaky závislé práce.

V posuzované věci byl splněn první ze znaků nelegální práce, tj. závislá práce A. B. pro žalobkyni. Podle zdejšího soudu lze ovšem za práci mimo pracovní poměr považovat i práci konanou na základě (byť nesprávně) „ústní“ dohody o provedení práce, na kterou musí být s ohledem na § 3 věty druhé zákoníku práce nahlíženo jako na dohodu platnou mající stejné účinky jako dohoda písemná. Pokud byl mezi žalobkyní a A. B. vyjasněn jejich vztah coby výkon závislé práce včetně prvku odměňování, přitom fakticita tohoto vztahu nebyla zpochybněna ani žalovaným, a pokud zákoník práce na uzavření (nesprávně) „ústní“ dohody hledí jako na uzavření dohody platné (není-li neplatnost namítána), pak zdejší soud nenalézá silný důvod, pro který by se na vztah žalobkyně a A. B. mělo hledět jako na vztah nikoli pracovněprávní. Jediným důvodem, kterým by závěr, že nejde o vztah pracovněprávní, mohl být odůvodňován, je absence písemné formy dohody. Pokud však zákoník práce nespojuje s absencí písemné formy dohody o provedení práce následek v podobě absolutní neplatnosti, nelze ani dovozovat, že v případě (nesprávně) „ústní“ formy dohody nevznikl pracovněprávní vztah.

Podle zdejšího soudu tedy žalobkyně svým jednáním nenaplnila znaky správního deliktu, jehož spáchání bylo napadeným rozhodnutím deklarováno a za jehož spáchání byla potrestána. Nelegální práci, jak byla shora vyložena, totiž žalobkyně neumožnila.

Zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byl s účinností od 1.1.2012 novelizován zákon o zaměstnanosti, byl rovněž měněn zákon o inspekci práce. V § 25 zákona o inspekci práce je „nově“ výslovně sankcionováno neuzavření písemné formy při sjednávání pracovněprávního vztahu. Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že neuzavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti, přitom podle § 35 odst. 2 zákona o inspekci práce se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Vznikla-li tedy mezi žalobkyní a A. B. dohoda, jež zahrnovala všechny znaky závislé práce, byť se jednalo o dohodu ústní, pak skutek (jednání), který spočíval v nedodržení písemné formy dohody o provedení práce, nebylo možno sankcionovat podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť nedošlo k naplnění znaků nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 tohoto zákona. V úvahu v případě jednání žalobkyně přichází naplnění znaků správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce.

Podle § 25 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce se správní delikt podle § 25 odst. 1 písm. b) téhož zákona uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč (aniž by tu však byla stanovena napevno její spodní hranice ve výši 250 000 Kč, jak je tomu v případě správního deliktu, jehož spáchání žalovaný nesprávně dovodil).

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávnou aplikaci právního předpisu na zjištěný skutkový stav, a proto jej podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Zrušeno bylo podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, neboť to je stíženo toutéž nezákonností. Za této procesní situace se již nezabýval žalobní argumentací k uložené pokutě.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný se tak bude muset znovu zabývat jednáním žalobkyně a správně jej kvalifikovat, tj. na zjištěný skutkový stav správně aplikovat správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu.

Bude-li se žalovaný (a prvostupňový správní orgán) řídit shora vysloveným právním názorem zdejšího soudu, pak úvahy o výši sankce, jejíž spodní hranice není napevno stanovena, budou moci podle přesvědčení zdejšího soudu mnohem lépe zohlednit materiální nebezpečnost jednání žalobkyně i její ekonomickou situaci, než jak tomu bylo v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí; tyto úvahy v rámci zákonného rozpětí pro výši pokuty budou moci zabránit, aby výše pokuty byla ve vztahu k jednání žalobkyně výši nepřiměřenou, popř. dokonce likvidační.

V. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nemá žalovaný právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnou byla žalobkyně, které soud přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek - za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku při současném úspěchu žaloby ve výši 1 000 Kč. K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. dubna 2014

David Raus
předseda senátu

Kancelář:

1. Proved' konečnou žurnalizaci spisu
2. Zalep protokol o hlasování
3. Zkrácené znění rozsudku vyvěs na úřední desce soudu

4. Rozsudek zašli
 - žalobkyni
 - žalovanému
 - doručuj do datové schránky, pokud to nebude možné, poznač do spisu včetně důvodu a doručuj obálkou I DVR výhradně jen adresáta
5. Vyznač skončení věci *zrušeno*
6. Po návratu ZPL předlož k vyznačení PM
7. Po PM předlož k vypracování ELJ
8. Správní spis zašli zpět žalovanému nebo pošli na NSS, bude-li v mezidobí podána kasační stížnost
9. Založ

Děkuji.

David Raus

Vykonává-li jedna osoba pro druhou činnost vykazující znaky závislé práce na základě dohody, jež upravuje výkon takové činnosti jako práce závislé, avšak taková dohoda nebyla uzavřena písemně, nedopouští se osoba v postavení zaměstnavatele správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť nejde o nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 tohoto zákona, nýbrž správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, neboť podstatou skutku je písemné neuzavření pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti.